01/03/2020

Патријарх Иринеј: Не заборавите своје духовне корене

Његова Светост Патријарх српски г. Иринеј посетио је 28. фебруара 2020. године и Српску православну парохију Светог великомученика Георгија у Клирвотеру.

Патријарха српског г. Иринеја и Епископа шумадијског г. Јована дочекао је домаћин, Епископ источноамерички Иринеј заједно са Епископима новограчаничко-средњезападноамеричким г. Лонгином, ка-над-ским г. Митрофаном, западноамеричким г. Максимом и буеносајреским и централно-јужноамеричким г. Кирилом и многобројним верницима. После вечерње службе коју су служили јеромонах Серафим (Балић), протојереји-ставрофори Раде Мирић и Никола Чеко, јереји Ђорђе Веселиногић и Јован Маријанац и протођакон Милош Ждрале, присутнима се обратио епископ Иринеј и пожелео срдачну добродошлицу Свјатјејшем Патријарху:

-Најсветији и најдражи оче Српске Православне Цркве! Користим ову изванредну прилику испред Епархије источноамеричке, која је изабрана да буде домаћин овом Црквеном Сабору, да Вас свесрдно поздравим заједно са уваженим Епископом шумадијским г. Јованом који је у Вашој пратњи као члан Светог Архијерејског Синода и браћу архијереје из Српске Православне Цркве

у Северној, Средњој и Јужној Америци, као и испред овог васколиког скупа богобојажљивог народа, свештенства и монаштва у Христу. Добро сте нам дошли у Име Господње! Доносите нам велики благослов из наше Матице, из првопрестоног града српског Београда, доносите нам благослов Светога оца Саве на чијем сте трону Ви данас наследник његов, доносите нам благослов Светога патријарха Јоаникија, првог Патријарха српског, и у току ове године славимо стогодишњицу васпостављања наше Патријаршије и уједињење српских земаља у једној Цркви Српској и Православној. Поучите овај добар народ који се сабрао овде, да види свог првог Предстојатеља, да виде свога оца у Христу и поучите их из веома богате ризнице Вашег знања и Вашег светог искуства. Још једном, од свег срца добродошли у Име Господње! Ис пола ети Деспота!

Патријарх Иринеј се обратио бираним речима:

-Хвала, драги Владико, на овим дивним братским речима из срца мени упућеним и брату Јовану, који ме прати на овом путу. Моје срце је пуно велике радости видећи вас, браћо и сестре, на овом вечерњем богослужењу и заиста нема ништа лепше и радосније, али не само за нас него и за Створитеља нашега, а посебно за Светог Саву, нашег духовног родитеља, нашег апостола, који нас је привео Христу и светом Јеванђељу.

Наш Господ је свугде и на свакоме месту. Види и зна не само наша дела, него и оно што мислимо у дубини свога срца. Све је откривено пред Лицем Божјим. Свугде се можемо Богу молити – и у шуми, и на ливади, на свакоме месту, али се близина Божја највише доживљава и осећа у светим храмовима. Црква је дом Божји, браћо и сестре. Не само Божји, него дом наш духовни у коме се Оцу своме молимо молитвом заједничком. Појединачна молитва је позната нашем Господу, али највећа моћ молитва када се молимо у већем броју. То Господ жели од нас, то Црква наша Света жели од нас, то наша историја српска жели – да види свој народ у Цркви својој. Лепо је чути кад неко каже “ја верујем” и нема човека да не верује. Ако не верује Богу и ономе што је Господ рекао кроз свето Јеванђеље, свете апостоле и свете угоднике Своје, он верује у неке друге ствари које нису од Бога него од људи. А све што је од људи, то је релативно, а оно што Господ каже и што је рекао и што чини, то је апсолутно Божанска Истина. Господ жели да ту истину прихватимо. Али кад кажемо да верујемо, то није пуноћа наше вере. Пуноћа вере јесте живот по Христу, живот по Јеванђељу, живети онако како су наши свети живели, како су живели свети апостоли, како је живео Свети Сава и сви његови, они који су дошли на овај свет после Светог Саве. Да! То Господ жели од нас и мени је

заиста радосно срце што вас видим и желео бих, молим се Господу, да сваке недеље будете присутни у светоме храму.

Наши преци, велики и славни, нису градили манастире и цркве да улепшају село црквом као грађевином, него да се састају и да се заједнички Богу моле, да присуствују светој Литургији, том најбожанскијем богослужењу нашем. Отуда је један Апостол рекао, а то понавља сваки свети угодник Божји: “Угледајте се на мене онако као што сам се ја угледао на Христа”. Тако, Богу хвала, ми, православни Срби, имамо толики број светих и великих угодника Божјих као дивне примере на које треба да се угледамо и чијим стопама и путевима и ми да живимо и идемо. То треба да чинимо, браћо и сестре. Тој истини да учимо децу нашу.

Никада не треба заборавити да је породица, да су отац и мајка први учитељи своје деце. Оно што чују и што виде од својих родитеља, то ће остати трајни капитал њихов. Зато родитељи морају водити рачуна и како живе и како и чему уче своју децу. Нажалост, у нашем времену, породица је веома уздрмана. Родитељи су децу препустили школама. То није лоше, али је лоше што улица у највећем делу васпитава нашу децу. Зато и видимо и чујемо шта се све дешава у нашем времену и код нас и у читавоме свету. То је страшно браћо, и зато – родитељство је велики дар Божји и сваки родитељ ће одговарати пред Богом за живот и васпитање своје деце. Зато доведите децу у Цркву, да чују реч јеванђељску, да присуствују светом богослужењу, то оставља трајни траг у њиховој души. Сутра ћемо, ако да Бог, наставити ову реч проповеди а вама сада желим свако добро од Господа.

И оно што бих још овом приликом и сваком приликом рекао: налазите се далеко од своје Родине, своје Отаџбине. Не заборавите своју Отаџбину, не заборавите своје духовне корене и по могућству гледајте и да се вратите отуд одакле сте дошли. Велики наш песник Његош је рекао. “Где је зрно клицу заметнуло, нека онде и почива”, а наша клица је у нашим родитељима, прародитељима и тамо далеко у нашим светим и великим прецима. Нека вас Господ благослови Својим благословом сада и увек и у векове, Амин!

протођакон Дамјан Божић

— spc.rs